

Fra Malajstaterne.

2. Malajbeskyttelse i Malajstaten Perak

af

K. Wulff.

Da Europæerne først kom til Malakahalvøen, var denne praktisk talt helt dækket af tæt urskov, kun langs vandet, ved søen og op langs flodløbene var smalle striber af den ryddede for at give plads for Malajernes bygder (*kampung*) med deres plantninger og rismarker. Portugiserne kom først; 1509 erobrede de byen Malaka og satte sig fast der, og de holdt den uden væsentlig konkurrence for deres handel på halvøen i over 130 år. De afløstes af Hollænderne, som fra deres store kolonirige erobrede denne vigtige plads og dermed gjorde sig til herrer over halvøens exporthandel. Senere kom Englænderne; i det 18. århundredes sidste årtier begyndte de at få fast fod, grundlagde 1786 stabelpladsen på Pulau Pinang, nu almindelig kaldet Penang, i 1819 Singapore, og i 1824 gik Malaka definitivt over på britiske hænder, efter at pladsen allerede under Napoleonskrigene var blevet besat af dem i 1795. Det var den indiske regering, der således grundlagde det britiske herredømme i disse rige lande; 1867 blev Straits Settlements lagt direkte ind under den engelske krone som Crown Colony, bestående af Singapore, territoriet omkring Malaka, Penang og Province Wellesley på fastlandet lige overfor denne ø, det lille territorium Dindings noget sydligere på halvøens vestkyst og nogle småøer.

Både for Portugiserne og Hollænderne gælder det, at de ikke hidførte væsentlige forandringer i Malakahalvøens indre forhold; begge holdt de byen Malaka og dens omegn som det centrum, hvorfra de anlagde små faktoreri hist og her langs kysterne, og hvorfra produkterne sendtes hjem til Europa. De sluttede traktater med de indfødte fyrster, men Malajerne blev herrer i deres tyndt befolkede land. Dette var, som naturligt er i et land, hvor floderne er de eneste færdselsveje, splittet i et antal større og mindre stater under ma-

lajiske rajaer og sultaner, snart uafhængige, snart stående under de store javanske eller sumatranske rigers overhøjhed, nogle for længere eller kortere tid tributpligtige til Kina, andre til Siam, de fleste hjemsøgt af idelige fejder med hinanden eller med de nærliggende øer, således som de malajiske krøniker levende skildrer det. Da britisk indflydelse afløste den hollandske, forandredes dette forhold. Englænderne skulde have mere ud af disse af naturen så rigt udstyrede lande end deres forgængere, og de evindelige stridigheder skadede deres interesser, førte derfor til stadig mere energisk indgriben. 1874 begyndte med sultanatet Perak det system, indsættelsen af britiske residenter, der efterhånden har bragt alle disse Malajstater under engelsk protektorat; deres stilling er lidt forskellig, men alle er de rene vasalstater af England. De fem Unfederated Malay States: Johore på halvøens sydspids overfor Singapore-øen, Kedah og Perlis på vestkysten, Kelantan og Trengganu på østsiden, af hvilke de sidste fire indtil 1909 stod under Siam, som så overdrog suveræniteten til England, har hver sin indfødte regent, der har et statsråd ved sin side, men også en engelsk adviser. De fire sultanater Perak, Selangor og Negri Sembilan på østsiden og Pahang på vestsiden af halvøen danner The Federated Malay States (F M S), en sammenslutning der dannedes 1896; hver af dem har sin sultan og sit State Council, hvis medlemmer er de mest fremtrædende malajiske høvdinge og repræsentanter for Europæere og Kinesere; gennem disse faktorer ledes hver enkelt stats særanliggender. Deres fælles interesser varetages af et Federal Council, der udøver finanskontrol og sørger for ensartet lovgivning; foruden de højeste engelske autoriteter og sultanerne omfatter det valgte medlemmer for at repræsentere de vigtigste erhverv: plantagedrift, europæisk og kinesisk minedrift og handel. Den højeste autoritet ligger hos den engelske High Commissioner, der er identisk med guvernøren for Straits Settlements og sorterer direkte under koloniministeriet, og hans generalsekretær; dem er den fælles civiladministration underlagt.

Under dette System har British Malaya, som det nu kaldes, taget et mægtigt opsving i de seneste årtier. Landet gennemskæres af fortrinlige automobilveje, og en jernbanelinie med flere sidebaner er ført op gennem hele halvøen og har tilslutning til de siamesiske: de gennemgående tog løber lige igennem fra Singapore til Bangkok. Omsætningen er steget enormt, statsindtægterne i F M S således fra 8,296,687 \$ i 1897 til 72,277,146 i 1920. Befolkningen er i Straits Settlements, F M S og Johore i tiåret 1911—1921 tiltaget med 25 %; dette skyldes indvandring udefra, idet der samtidig var over-skud af dødsfald over fødsler; omtrent 45 % af indbyggerne er

immigrerede. Den store masse af befolkningen består af Malajer, Kinesere og Indere; alle andre befolkningslementer er af ganske underordnet betydning, talmæssig set.

Der er to faktorer, som i første linie har betinget Malajstaternes opblomstring, og de samme er afgørende for befolkningsforholdenes udvikling: det er tin og gummi; kakao, ris o. a. er af langt mindre væsentlig betydning. Udvinningen af tin i Malajstaterne er af meget gammel dato, og allerede i det 15. århundrede omtaler kinesiske kilder tinnet som exportartikel; for Hollænderne var det hovedproduktet, og i 1649 udførtes der f. ex. fra Malaka 770,000 pd. deraf, mest stammende fra Perak. Men sit nuværende mægtige omfang har dette erhverv fået siden midten af forrige århundrede; indtil 1914 steg halvøens andel i verdensproduktionen af dette metal helt op til 40 %, siden da er procenten gået betydelig ned ligesom også produktionens absolute mængde. Langt den betydeligste mængde af tin udvindes i sultanatet Perak, hvis tinminer beskæftiger over 50,000 kulier, næst derefter kommer Pahang, de øvrige stater står langt tilbage. Fra gammel tid har tinminedriften overvejende været på kinesiske hænder; endnu i 1913 producerede de 74 % af halvøens produktion, men siden da har stordrift med europæisk kapital sat deres andel betydeligt ned; i 1920 udgjorde den dog endnu 64 %, og kineserne vil antagelig vedblive at spille en stor rolle i dette erhverv, idet deres flid og nøjsomhed gør en smådrift lønnende for dem, som storkapitalen aldrig vil befatte sig med. Arbejdskraften er ogsaa i den store minedrift næsten udelukkende kinesisk. — Den anden af de nævnte hovedfaktorer er gummi; og mere end noget andet har dette produkt virket revolutionerende i Malakahalvøens udvikling. Først i 1906 blev paragummitræet indført dertil, og siden da er mægtige arealer af urskov blevet ryddede for at give plads for gummiplantager; Malakahalvøen er blevet et af hovedproduktionsstederne for verdens gummibehov, og de senere års store nedgang i konjunkturerne for denne vare og den dermed følgende rationering af produktionen, som myndighederne har måttet indføre, lægger et uhyre tryk på staternes økonomiske liv. Plantagedriften er i det hele på europæiske og kinesiske hænder, men selv Malajerne har lært at dyrke gummi, om end kun i smådrift: til større foretagender mangler de kapital. I den større plantagedrift benyttes malajisk arbejdskraft meget lidt, den er ganske overvejende kinesisk eller, stærkt tiltagende i de senere år, indisk.

Befolkningen i Malajstaterne har, som allerede nævnt, tre hovedbestanddele: Malajer, Kinesere og Indere.

Malajerne er fra gammel tid landets herrer, men de har aldrig

virkelig gjort sig til herrer over det og ikke udnyttet de uhyre muligheder, disse rige og overdaadigt frugtbare egne bød dem. Som næsten alle de med dem nærbeslægtede folk på de ostindske øer er de og har til alle tider været nøje knyttet til vandet, til søen og floderne; de har ikke forladt det, er ikke trængt ind i urskoven, men har nøjedes med et smalt bælte langs flod eller sø; deres område er derfor blevet lille og den malajiske befolkning er altid blevet ringe i tal i forhold til hele landets størrelse, endnu ringere i forhold til det folketal, som det med lethed kunde ernære. I 1891 taltes der i F M S kun lidt over 230,000, i 1911 over 420,000, i 1921 næsten 511,000; men denne stigning skyldes tildels — dog ikke udelukkende — indvandring af nærbeslægtede folk fra Java, Sumatra og Celebes, som af grunde, der skal nævnes nedenfor, i statistiken opføres som Malajer. Ved denne tilvæxt har den malajiske del af befolkningen igen overfløjet den kinesiske, som i 1911 var mere end 12,000 større. I den moderne økonomiske udvikling er Malajen, den egentlige, indfødte Malaj fulgt dårligt med, han har vist sig uskikket til at tjene som arbejdskraft i den nye kultur, der så pludselig har bemægtiget sig hans land. Europæerens dom om Malajerne er gennemgående ugunstig, man hører og læser ikke meget godt om dem — mit indtryk fra den egn, jeg har lært at kende, er dog ulige gunstigere. Malajen er doven, det er en af de væsentligste anker imod ham. Måske! Men man siger nok, at Jeppe drikker, men ikke hvorfor Jeppe drikker. Malajerne har gennem mange århundreder beboet dette land, hvis tropiske frodighed byder dem så at sige alt for et minimum af arbejde; alt gror af sig selv, det kræver større arbejde at hemme væxten af det, som ikke skal gro, end at fremme væxten af det, der skal gro. Når hans pælehytte er omgivet af et par kokospalmer og de andre nytteplanter, han bruger, når han passer sin lille lod i kampungens rismark, når juglen, som omgiver ham, byder ham bambus, rotan og hvad ellers er fornødent af træ, og floden leverer ham fisk, ja så får han det meste af, hvad han behøver til livets ophold, og det øvrige kan han købe for overskudet af, hvad han dyrker og fanger. Det udpræget tropiske klima frister heller ikke til arbejde, hvor ikke kampen for tilværelsen er en spore; for arbejdet er dog altid et produkt netop af kampen for tilværelsen. Malajerne er derfor ganske sikkert et folk uden fremdrift og uden ambition; de passer ikke slettere end andre det arbejde, som livet kræver af dem, men de har ingen stræben efter materiel fremgang på bekostning af deres ubundne frihed og deres sindsro og ligevægt, er tilfredse med deres beskedne velvære og stræber ikke efter at erhverve kapital. Derfor passer Malajen ikke ind i den moderne stordrift; det

er ham utåleligt at gøre sig til slave af tiden, og han skyer strængt og regelbundet arbejde; til lettere tjenester, som boy i husholdningen eller chauffør, som opsynsmand eller betjent kan han gå i de fremmede herrers tjeneste, og fra de højere lag udgår der samvittighedsfulde embedsmænd. Men hårdt legemligt arbejde — nej! Det er derfor, at den nye udvikling har bragt fremmed arbejdskraft af uhyre mængde ind i hans land.

Kinesernes optræden i Malajstaterne begyndte tidligt, vi hører lejlighedsvis om dem i ældre malajiske skrifter, og også kinesiske kilder omtaler forbindelserne med Malakahalvøen i ældre tid; men deres antal har ikke været meget stort, først hvor der udviklede sig større havne, er deres tal steget stærkt, og i vore dage udgør de hovedmassen af de større byers befolkning. Tidligere har de drevet tinminerne, men i mindre målestok, og kinesiske småhandlende har fra gammel tid slået sig ned i de malajiske bygder, alt uden at blive en numerisk væsentlig del af befolkningen. Det var også altid en fluktuerende befolkning, fordi praktisk talt kun mænd udvandrede og Malajernes religion, islam, umuliggjorde indgifte blandt Malajerne; endnu er det således, at en stor procent af Kineserne ikke hører til de permanente indbyggere i disse egne, men vender tilbage til hjemmet, såsnart den fornødne kapital (som kan være meget beskedent) er tjent ind; hvilket naturligt medfører en kapitaludvandring, som er lidet i landets interesse. Den faste kinesiske befolkning er væsentlig udgået fra de store centre af nyere oprindelse, og er tallet af i British Malaya fødte Kinesere end temmelig lille i sammenligning med de indvandrede (i 1921 under 260,000 mod over 900,000), så har de til gengæld tilkæmpet sig en høj social position. Kvalitativt står denne stedfødte kinesiske befolkning naturligvis uendelig meget højere end den tilvandrede, som væsentlig rekrutteres fra kuliklassen. I vore dage udgør kineserne en overmåde vigtig del af landets befolkning, takket være deres driftighed, flid og udholdenhed, deres tilpasningsevne, arbejdsdygtighed og nøjsomhed. På alle områder i erhvervslivet finder man dem; meget betydelig kapital og store, kapitalstærke virksomheder af enhver art er på deres hænder, en talrig og dygtig middelstand er beskæftiget i mindre handel, industri, minedrift, plantage- og landbrug, og den kinesiske del af kuliklassen er både den største og den kraftigste. Praktisk talt alle stammer de fra Sydchina, provinserne Kuangtung og Fukien og øen Hainan, eller Hailam som det her hedder i overensstemmelse med dialektens egen udtale; fire kinesiske dialekter, som er for forskellige til at være forståelige for andre end deres hjemstavns børn, er almindelig i brug i disse egne, hvor sproget i handel og vandel derfor bliver malajisk

eller engelsk. Tilvæksten i den kinesiske befolkning har været rivende, i F M S steg den således fra lidt over 300.000 i 1901 til næsten 495.000 i 1921. Fremgangen er i de senere år blevet mindre, fordi kinesisk arbejdskraft i stort omfang bliver erstattet, dels ved maskindrift, dels ved indisk og javansk i plantagedriften; på den anden side kan der, tilmed når racens forbavsende formeringsevne tages i betragtning, ventes en stærk forøgelse af den permanente, indfødte kinesiske befolkning, idet indvandringen af kvinder tager betydelig til.

Også et indisk element i Malajlandenes befolkning er gammelt og omtales i malajiske krøniker omtrent så langt tilbage, som den malajiske historie går, men heller ikke Inderne har talmæssig set spillet nogen større rolle, før den moderne udvikling begyndte. I ældre tid har det vistnok næsten udelukkende været, ligesom det endnu ganske overvejende er de folk, der med et malajisk udtryk betegnes som Kling (efter landskabet Kalinga), d. v. s. de sorte Dravidaer fra den sydlige del af Forindiens østkyst og den aller sydligste del af vestkysten, Coromandel- og Malabarkysten, Tamil-, Telugu- og Malayalam-folk (Malajerne i Perak forstår under navnet Kling for øvrigt kun den muhammedanske og fastbosiddende del af denne indiske befolkning, med hvilken raceblanding ikke er udelukket). Indere fra andre egne (Punjabi, Bengali, Afghanere og Pathaner, få andre) findes også, af Malajerne sammenfattede under betegnelsen Bengali, men i forholdsvis lille antal; de spiller dog en ikke ubetydelig rolle som funktionærer både i administrationen og i det private forretningsliv og i den mindre butikshandel. Også den stærke indvandring fra Indien begyndte i Straits Settlements og greb derfra, stærkt begunstiget af regeringen, over til Malajstaterne; overalt drejer det sig hovedsagelig om arbejdskulier både til offentligt brug ved bane- og vej anlæg og til privat brug i plantagedriften, derimod praktisk talt ikke i minedrift. Den indiske arbejder, i hvilken klasse Tamilfolkene udgør mere end halvdelen, har ikke Kineserens fysiske kraft og modstandsevne, er derfor ikke så anvendelig til meget hårdt arbejde, og han arbejder langsomt; til gengæld er denne arbejdskraft endnu billigere end den kinesiske — og så har Indien jo et befolkningsoverskud, som der gerne skal skaffes afløb for. Klingfolkene har derfor bidraget betydeligt til at dæmme op for indvandringen fra Kina; men også de hører for største delen til den fluktuerende befolkning, idet flertallet vender hjem efter få års forløb. Tilvæksten i deres tal stiller ganske Kinesernes i skygge, så voldsom den har været: fra lidt over 58,000 i 1901 er det i F M S steget til godt 172,000 i 1911 og over 300,000 i 1921.

Det siger sig selv, at den her skildrede udvikling og landets sta-

dig fremadskridende opdyrkning til plantager i høj grad truer den malajiske befolknings existens; ved egen hjælp kan Malajerne i Malajstaterne kun undgå at blive helt fortrængt og udryddede, hvis de kan komme således med i den moderne udvikling, at de kan gøre den indvandrede arbejdskraft konkurrence, og en sådan tillem্পning til de nye forhold er praktisk talt udelukket i det tempo, hvori udviklingen foregår. I stedet for simpelthen at udlevere Malajerne som det i kampen for tilværelsen så langt underlegne element til undergang i de lande, som fra gammel tid er deres egne, har derfor staternes lovgivningsmagt, medens det endnu er muligt, begyndt at sikre dem gunstige livsbetingelser og muligheder for fortsat beståen i fremtiden. Sultanatet Perak går her i spidsen, og under mit ophold der (i Kuala Kangsar, hvor sultanen residerer) i foråret 1924 fik jeg de følgende oplysninger om disse bestræbelser, dels af *Sultan Iskandar*, dels navnlig af hans slægtning *Raja Cholan*, en af statens mest fremragende malajiske notabler, en intelligent og interesseret mand med betydelig indsigt i alle malajiske spørgsmål, nylig valgt til medlem af Federal Council.

På to måder søger man at sikre Malajfolkets beståen: ved at reservere dem det nødvendige land og ved at tilføre dem nyt blod. I det første øjemed båndlægges landet på begge bredder af Perakfloden praktisk talt fra dens udspring oppe ved Siams grænse til dens munding, et bredt bælte ned gennem de to trediedele af statens længde. Dets bredde varierer betydeligt; i almindelighed strækker det sig over hele området mellem floden og hovedlandevejene, men hvor disse nærmer sig floden mere, går reservationerne ud over dem; det reservede bælte bliver fra 4 til 10—12 miles bredt på hver bred. Alle disse arealer kan kun ejes af Malajer, ethvert salg til folk af andre racer er ugyldigt — en ikke overflødig bestemmelse, da den malajiske ejer under forholdenes tryk undertiden kan fristes til at afhænde sin jord til mere kapitalstærke Kinesere eller Europæere. Kun regeringen kan købe eller expropriere land i reservationerne, men den må da godtgøre nødvendigheden deraf overfor State Council, og dette har myndighed til at afslå eller annullere transaktionen. Fremgangsmåden er i bedste overensstemmelse med Malajbefolkningens tarv: som det flodfolk det er, vilde Malajerne ingen væsentlig interesse have af at få reserveret land længere borte fra floden, og dennes nærmere område byder da også efter beregningerne arealer, der rigelig dækker behovet. Når den sidste folketælling lægges til grund og der regnes med en befolkningsvæxt, som er maximum af, hvad der efter statistiken kan ventes, skal der endnu om 50 år være 9 acres til rådighed for hver Malaj, og dette

går langt ud over, hvad gennemsnits-Malajen har brug for. „Vi regner“ siger sultanen, „at 1—2 acres pr. hoved er nok, og den hele ordning er planlagt for de næste 100 år; længere ud i fremtiden behøver vi ikke at se. Hvem ved også, føjer han til, „måske kommer der efter mig herskere, som ser anderledes på sagerne.“ Andre herskere? Mon ikke snarere „andre systemer“?

Det andet led i disse beskyttelsesbestræbelser, tilførelsen af nyt blod, består i at begunstige og i størst mulig udstrækning at fremme indvandringen af folk fra Sumatra og især fra Java. De sumatranske Malajer og Javanerne er med Malajerne på halvøen nærbeslægtede folkeslag, og de er muhammedanere som disse, deres livsformer heller ikke så vidt forskellige fra de sidstes og heller ikke sproget lægger uoverstigelige hindringer i vejen; der er derfor intet til hinder for, at de gifter sig ind i den oprindelige Malajbefolkning, og dermed glider de ganske naturligt ind i dennes kampungliv; også i fortiden har den malajiske befolkning ad lignende vej optaget ikke ubetydelige fremmede elementer, stammende især fra Sumatra og Celebes, i sig. Sådan sumatransk og, i større udstrækning, javansk arbejdskraft anvendes nu i stigende grad ved siden af eller i stedet for kinesisk og indisk især i plantagedriften, og den gør god fyldest. Bestræbelserne går nu ud på at fremme denne bevægelse; man ønsker at drage disse fremmede indvandrere til landet, ikke for et kortere åremål, men som sådanne, der slår sig ned for bestandig ikke mindst måske som jordbrugere. Navnlig Javanerne, som kommer fra et tæt befolket land, hvor kampen for tilværelsen kræver anspændt flid og intensiv drift — det har åbenbart gjort et dybt indtryk på Raja Cholan, at de i deres eget land anlægger rismarker højt op ad bjærgsiderne —, synes at kunne blive en faktor af stor betydning for halvøens Malajer, især da hvis risdyrkingen i fremtiden kommer til at spille en større rolle. En fremadskridende påvirkning af og blanding med dem synes at være det bedste middel til at omforme Malajernes liv i den retning, som udviklingen kræver det; foruden alle andre værdifulde egenskaber har Javanerne også den, at de ikke er bundne til vandløbene og derfor måske også efterhånden kan drage Malajerne ind i landet, bort fra floderne. Ved reservationerne søger man således at sikre Malajernes bevarelse, ved at drage disse nærbeslægtede elementer ind i landet at udvikle dem til at indtage den plads, som er nødvendig, for at de kan bestå i den moderne udvikling.

Kbh., Aug. 1925.

SUMMARY**From the Malay States. II. Safeguarding of the Malay
Element in the Sultanate of Perak**

by

K. Wulff. Ph. D.

The development of British Malaya from mere jungle into a country of rubber growing and tin minning on the largest scale has, through the enormous influx of foreign labour, esp. Chinese and Indian, entirely changed the conditions and future prospects of the Malays in the country which for many centuries has been theirs, and even endangered their very existence in the Malay States. The above is a short account (with special reference to Perak) of the change which has taken place in the structure of the population of the Malay States during the last decades, and of the measures taken by the government aiming at the safeguarding of the Malay element through the establishment of Malay reservations, and strengthening them in the struggle for existence by promoting the immigration of a more active and vigorous population of a kindred race from the Dutch Indies, which, by way of mixture of the races, is expected to render the Malay more efficient to meet present and future conditions.
